

[ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ Ιφιγένεια Θεοδώρου]

«Ο εφησυχασμός είναι ο χειρότερος σύμβουλος, η επαγρύπνηση είναι καθήκον», δηλώνει η συγγραφέας

«Όταν ζεις στην Ανατολή μαντεύεις τα ανείπωτα...»

Δεν αρκείται στην ιδιότητα της συζύγου και αυτό αποδεικνύεται από την παραγωγική της συγγραφική δραστηριότητα.

στον ΚΥΡΙΑΚΟ ΚΟΥΖΟΥΜΗ

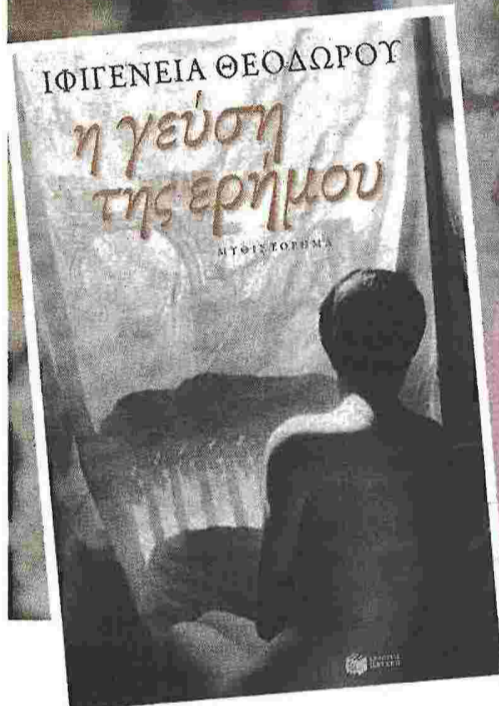
Με ανψυχίες, ευαισθησίες και προβληματισμούς, η συγγραφέας Ιφιγένεια Θεοδώρου μιλάει στην «Ε» για το τελευταίο της λογοτεχνικό εγχείρημα...

Τι σας ώθησε στη συγγραφή του «Η γεύση της ερήμου»;

Πριν από λίγα χρόνια, το 2007, βρέθηκα στη Συρία, όχι ως τουρίστρια, αλλά ως σύζυγος Έλληνα διπλωμάτη. Η επαφή μου με μια χώρα που στο μυαλό μου είχε άλλες διαστάσεις με ώθησε να εκφράσω όλα τα συναισθήματα και τις εμπειρίες που έζησα. Απόρροιας τέτοιας διαδικασίας ήταν το «Μελék θα πει άγγελος», καθώς και η σειρά διηγημάτων «Χρυσός, Λιβάνι και Σμύρνη». Πάντα ο καινούργιος τόπος, αυτό το σταθερό-προσωρινό που χαρακτηρίζει τη ζωή μου, με προκαλεί να ψάξω την ιστορία του, να τον γνωρίσω καλύτερα και ύστερα να δημιουργήσω πλοκή και χαρακτήρες. Είναι μια άσκηση συνεχής, γίνεται τρόπος ζωής - τουλάχιστον για μένα, που δεν αρκούμαι μόνο στον ρόλο της γυναίκας του διπλωμάτη.

Γιατί επιλέξατε τα συγκεκριμένα γεωγραφικά φόντα; Τι σημαίνουν για σας οι χώρες της Ανατολής;

Για τους περισσότερους, καθώς είμαστε επηρεασμένοι από τους περιηγητές του 19ου αιώνα, η Ανατολή αντιπροσωπεύει κάτι εξωτικό. Ψάχνουμε χρώματα, μυρωδιές και γεύσεις, εικόνες ξεχωριστές. Όταν, όμως, ζεις την καθημερινότητα εκεί, ανακαλύπτεις άλλες

Το λογοτεχνικό βιβλίο της Ιφιγένειας Θεοδώρου «Η γεύση της ερήμου» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη

Η συγγραφέας υποστηρίζει πως η Τέχνη είναι το μέσο για να δεις διαφορετικά το όποιο πρόβλημά σου και να βρεις τρόπο να το λύσεις...

πτυχές της πραγματικότητας, υποπτεύεσαι λεπτές ισορροπίες, μαντεύεις τα ανείπωτα. Για μένα, που προέρχομαι από την Ευρώπη, η Ανατολή είναι αρχικά ο χώρος όπου συνυπάρχω με το διαφορετικό, μαθαίνω και δέχομαι τις επιρροές του, διότι η χώρα δεν είναι μόνο τοπία και μνημεία - είναι οι άνθρωποι! Η χρονική στιγμή που βρέθηκα στη Δαμασκό ήταν μια πρόκληση. Έζησα το αποκορύφωμα της εξέλιξης. Μέσα σε δύο χρόνια παρακολούθησα το άνοιγμα προς τη Δύση, την ίδια την Ευρώπη να ταξιδεύει στη Συρία και ύστερα... έγινε η έκρηξη κι ο ευγενικός αυτός λαός σχίστηκε στα δυο! Παρακολουθούμε όλοι την τραγωδία που βιώνουν οι άνθρωποι εκεί.

Αν αναζητούσατε ένα μήνυμα στο βιβλίο, ποιο θα ήταν αυτό;

Υπάρχει πάντα μια δεύτερη ευκαιρία, σε προσωπικό και συλλογικό επίπεδο. Αρκεί, βέβαια, να μην την αφήσουμε ανεκμετάλλευτη. Ο

“

«Η χρονική στιγμή που βρέθηκα στη Δαμασκό ήταν μια πρόκληση. Μέσα σε δύο χρόνια παρακολούθησα το άνοιγμα προς τη Δύση, την ίδια την Ευρώπη να ταξιδεύει στη Συρία και ύστερα... έγινε η έκρηξη και ο ευγενικός αυτός λαός σχίστηκε στα δυο!»

εφησυχασμός είναι ο χειρότερος σύμβουλος, η επαγρύπνηση είναι καθήκον του καθενός... Και αν οι προσπάθειες δεν έχουν πάντα την ευτυχή κατάληξη που περιμένουμε, η απογοήτευση είναι πολλές φορές καλύτερη από την παθητικότητα.

Η εποχή μας ευνοεί ή εμποδίζει την πώληση των λογοτεχνικών βιβλίων;

Η εποχή μας ευνοεί πολύ την επικοινωνία, το βιβλίο είναι κατ'εξοχήν επικοινωνία, όμως η οικονομική δυσπραγία παρεμποδίζει την πώληση. Για πολλούς είναι δύσκολο πια να βγουν από ένα βιβλιοπωλείο με 3-4 τίτλους. Ίσως επαναληφθεί το φαινόμενο της ανταλλαγής και του δανεισμού των βιβλίων. Μεγάλωσα με την αρχή ότι το βιβλίο είναι ένα παράθυρο στον κόσμο, άρα πιστεύω ότι η λογοτεχνία είναι ο αέρας που πνέει και αναπνέουν το μυαλό και η καρδιά.

Σε τι εξυπηρετεί η σύγχρονη

λογοτεχνία εκτός από το να αποτραβήξει τον αναγνώστη από τα προβλήματά του;

Η Τέχνη είναι το μέσο για να δεις διαφορετικά το όποιο πρόβλημά σου και να πάρεις δύναμη, ώστε να βρεις τρόπο να το λύσεις. Η Τέχνη προϋποθέτει αναζήτηση.

Ο Έλληνας είναι βιβλιοφάγος;

Ο Έλληνας τείνει να γίνει και παχύσαρκος και έτσι το να είναι βιβλιοφάγος δεν σημαίνει κάτι. Η ποιότητα δεν βρίσκεται στην ποσότητα, αλλά στη δυνατότητα που δίνεται στον Έλληνα να επιλέγει ανάμεσα σε πολλά βιβλία που θα του προσφέρουν γνώση και ψυχαγωγία, με την κυριολεκτική έννοια του όρου. Αυτό είναι το καθήκον των λογοτεχνικών, των εκδοτών, αλλά και των κριτικών ή των δημοσιογράφων, που έχουν να επιτελέσουν το δυσκολότερο: Να εθίσουν τον αναγνώστη στο καλύτερο.